

РЕШЕНИЕ

№ 283

гр. Пловдив, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглева

при участието на секретаря **ВИОЛИНА ИВ. ШИВАЧЕВА**
в присъствието на прокурора **Георги Г. Гешев**
като разгледа докладваното от Славка Г. Димитрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300600155 по описа за 2022 година

С присъда №260027 от 04.11.2021г. по НОХД№131/20г. Карловският районен съд – 1 н.с. е признал подсъдимия И. Г. Н. за виновен в това, че на 23.05.2017 г. в гр. Карлово, обл. Пловдивска с цел да набави за себе си имотна облага е възбудил заблуждение у Й.Д.П. от гр. Карлово, обл. Пловдивска, че нотариус С.П. с район на действие РС- Пловдив му казал, че издаденото пълномощно от брат й Д.Д.Т. от гр. Карлово, обл. Пловдивска за продажбата на поземлен имот № **** с площ 4,537 декара, находящ се в местност “Саръка” в землището на с. Горна Махала, обл. Пловдивска не може да произведе правни последици и с това на 30.05.2017 г. е причинил имотна вреда в размер на 2500 лева на Д.Д.Т. от гр. Карлово, обл. Пловдивска, като деянието е извършил повторно в немаловажен случай, поради което и на основание чл.210 ал.1 т.4 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с чл.28 ал.1 от НК вр. чл.54 от НК го е осъдил на две години лишаване от свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване на основание чл.57 ал.1 т.2 б. “б” от ЗИНЗС.

На основание чл.59 ал.1 т.1 от НК от наложеното наказание лишаване от свобода е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража, считано от 08.07.2019г. до 19.07.2019г.

На основание чл.68 ал.1 от НК съдът е постановил подсъдимият Н. да изтърпи изцяло и отделно наложеното му общо най-тежко наказание по НОХД№969/2014г. по описа на РС-Пазарджик в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, при първоначален строг режим на основание чл.57 ал.1 т.2 б. “в” от ЗИНЗС.

В тежест на подсъдимия са възложени и направените по делото разноси.

Недоволен от постановената присъда е останал подсъдимият Н., който я обжалва с оплаквания за необоснованост, неправилност и незаконосъобразност. Изложени са аргументи, че събраните по делото доказателства обосновават липса на обективна и субективна съставомерност на престъплението, за което е осъден от районния съд. Изтъкват се доводи, че заболяването на лицето Д.Д.Т. му е пречело да разбира значението и съдържанието на пълномощните с разпоредителни действия, което го е мотивирало да потърси св.Й.П. и да я попита дали има определен по закон настойник. Правят се оплаквания, че в обвинителния акт има несъответствие между обстоятелствена и диспозитивна част и липсват достатъчно доказателства обосноваващи обвинителната теза, с което се претендира нарушено право на защита. Прави се искане присъдата да бъде отменена, като въззивният съд се произнесе с нова – оправдателна.

В съдебно заседание пред въззивния съд подсъдимият Н. лично и чрез защитника си адв. К. поддържа подадените въззивни жалби с наведените в тях доводи и искане за постановяване на оправдателна присъда. В пледоарията си адв.К. акцентира на приетото писмено доказателство пред въззивния съд – ПКО, от което черпи доводи, че инкриминираната сума е предадена от М.Т., а не от Й.П., както сочи обвинението, с което се претендира допуснато съществено процесуално нарушение.

Представителят на Пловдивската окръжна прокуратура счита атакуваната присъда за правилна и законосъобразна и пледира да бъде потвърдена от въззивния съд.

Пловдивският окръжен съд, като въззивна инстанция, проверявайки изцяло законосъобразността и обосноваността на атакувания съдебен акт, във връзка с направените оплаквания във въззивните жалби и служебно, съобразно правомощията си визирани в чл.313 и чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Установено е от фактическа страна по делото, че Д.Т. живеел в гр.*****. Той страдал от *** заболяване „*****“ и бил трудно подвижен и притеснителен, поради което за него се грижили двете му сестри-свидетелките М.Т. и Й.П.. Тъй като Т. не бил в състояние да организира сам битието си, през месец май 2017 г. неговите сестри взели решение да продадат наследствените им земеделски земи, находящи се в с. Горна Махала, общ. Калояново, обл. Пловдив. Получените от продажбата паричните средства искали да използват за ремонт на родната им къща, находяща се в гр. *****, където живеел брат им Д.Т.. За решението информирали брат си, който не възразил.

Свидетелките Й.П. и М.Т. разбрали, че в гр. Карлово има офис на фирма, която се занимавала с изкупуване на земя, а именно „Агроинвест груп“ ООД. Офисът на дружеството се намирал на ул.

„Ген. Карцов“ в града. Свидетелките отишли до офиса на фирмата и разговаряли с подсъдимия И. Г. Н.- **** на дружеството. Обяснили му, че притежават наследствени земеделски земи в землището на с. Горна Махала с обща площ около 32 декара, които искали да продадат. Подсъдимият им казал, че може да ги купи за цена от 550 лв. за един декар. Свидетелките се съгласили и Н. им обяснил, че трябва да му предоставят скици на имотите.

Няколко дни по-късно свидетелките Т. и П. занесли в офиса скиците на земеделските земи и ги предали на подсъдимия. Той им казал, че скоро ще им се обади да отидат заедно при нотариус, за да подпишат документи и да им плати. Свидетелките оставили на подсъдимия Н. скици за имот № **** с площ 4,537 декара в местността „Сарька“, който бил собственост на техния брат Д.Т., за имот № **** с площ 4,537 декара в местността „Сарька“, който бил собственост на М.Т., и за имот № **** с площ 4,537 м. Трите имота били наследство от майка им К.Т. и се намирали в землището на с. Горна махала, като им била извършена делба. Свидетелките предоставили на подсъдимия и скици за още три имота в землището на с. Горна Махала, които били наследство от баща им Д.Д.Т., а именно имот № **** с площ 4,998 декара в местността „Гяворлан“, № **** с площ 6,866 декара в местността „Хасанов връх“ и № **** с площ 6,977 декара в местността „Карамово дере“. Тези имоти били съсобственост на двете свидетелки и брат им. Подсъдимият изявил желание да закупи и тях, с изключение на един от съсобствените им имоти- № **** с площ 6,866 декара в местността „Хасанов връх“.

След няколко дни подсъдимият се обадил на св. Й.П. и ѝ обяснил, че тя, сестра ѝ и брат ѝ трябва да отидат в кантората на нотариус С.В. в гр. Карлово, за да подпишат документите и да им плати.

На 22.05.2017 г. свидетелките П. и Т., и брат им Д.Т. упълномощили поде. И. Н. и св. С.К.К. да извършват разпоредителни действия с описаните в съставените пълномощни техни собствени и съсобствени недвижими имоти, с изключение на имот № **** с площ 6,866 декара в местността „Хасанов връх“, включително да договарят сами със себе си. Подписите на свидетелките Т. и П. били заверени нотариално. Тъй като св. Д.Т. се притеснил и не могъл в да изпълни подпис, положил пръстов отпечатък върху две от съставените пълномощни, които също били заверени нотариално. Съставените общо четири броя пълномощни- по едно от Й.П., М.Т. и Д.Т., касаели извършването на разпоредителни действия с имотите, които притежавали изцяло и едно, от името и на тримата, касаещо извършването на разпоредителни действия с два от имотите, които притежавали в режим на съсобственост.

При съставяне на пълномощните присъствали подсъдимия и св. С.К.К.. След заверяване на пълномощните, св. К. заплатил продажната цена за имотите, предмет на продажба, съгласно съставените пълномощни. Свидетелят К. действал като пълномощник на „Венжор агро“

ООД, което дружеството впоследствие придобило правото на собственост върху имотите, а подсъдимият Н. като посредник между купувача и продавачите.

Парите от продажбата получила св. М.Т., тъй като тя живеела в наследствената къща, която трябвало да ремонтират заедно с брат ѝ и полагала ежедневните грижи за него. Подсъдимият и Д.Т. се видели единствено в деня на съставяне на пълномощните.

На 23.05.2017 г. подсъдимият се обадил на св. Й.П. и ѝ обяснил, че нотариусът от Пловдив му казал, че нивата, която брат ѝ притежава, а именно имот № **** с площ 4,537 декара в местността „Саръка“ не можела да бъде продадена по този начин- с пълномощно с пръстов отпечатък, тъй като брат ѝ бил инвалид и не можело с пръстови отпечатащи да подписва документи. Казал ѝ също така, че трябвало да има гарант и чак тогава да се изповяда сделката, но към този момент имотът си оставал на брат ѝ-св. Д.Т.. Поискал от св. Й.П. да му върне парите- сумата от 2500 лв., защото в противен случай ще си изгуби работата. Свидетелката П. повярвала на думите му и решила, че трябва да върне парите, следващи се за продажбата на имота, който бил лична собственост на брат ѝ. Тъй като подсъдимият комуникирал във връзка с продажбата приоритетно със св. Й.П., тя след проведения с него на 23.05.2017 г. разговор по телефона, предала думите му на сестра си-св. Т.. Съобщила и на брат си, че трябва да върнат сумата от 2500 лв., така както и било обяснено от подсъдимия.

На 30.05.2017 г. Й.П. и сестра ѝ отишли в офиса на подсъдимия И. Н. в гр. Карлово и му върнали сумата от 2500 лв. За получената сума И. Н. съставил квитанция към приходен касов ордер № 173, от името на фирма „Агроинвестинг Груп“ ООД за получени от И. Г. Н., ЕГН ***** пари в размер на 2500 лв., които представлявали връщане на сума за имот №****- собственост на Д.Д.Т..

На 30.05.2017 г. в кантората на св. С.П.- нотариус № *** РС- Пловдив, бил съставен нотариален акт № 72, том. III, рег.№ 3049, дело № 404 от 2017 г., по силата на който продавачът Д.Т., действащ чрез пълномощника си С.К.К., упълномощен с нотариално заверено пълномощно рег. № 899/22.05.2017 г., продал на купувача „Венжор Агро“ ООД, действащо чрез изрично упълномощения си представител „Терабул Грейд“ ЕООД с ***** С.К.К., недвижим имот № ****- нива с площ 4,537 дка в землището на с. Горна махала. Съгласно приложената по делото „Справка по лице в цялата страна“, издадена от Службата по вписвания към РС- Карлово същия ден дружеството „Венжор Агро“ ООД придобил правото на собственост и върху двата съсобствени имота - № **** и № ****, и двата в землището на с. Горна махала, общ. Калояново.

Във връзка с извършената продажба нито св. К., след съставяне на пълномощните в гр. Карлово на 27.05.2017 г., нито нотариус П., преди сделката, разговаряли с подсъдимия Н. във връзка с продажбата на горепосочените имоти.

През месец февруари 2018 г. свидетелката Й.П. решила да провери в Общинска служба „Земеделие“ с. Калояново, какви земи притежават тя, сестра ѝ и брат ѝ. След като била извършена справка, служител ѝ казал, че тримата притежавали само наследствената нива от баща им, която И. Н. не поискал да купи- имот № **** с площ 6,866 декара в местността "Хасанов връх". Свидетелката изрично попитала за нивата, за която върнали парите и била собственост на брат им Д.Т.- имот № ****. Получила отговор, че същата е собственост на друго лице.

Разбирайки, че имотът на брат ѝ Д.Т., за който са върнали парите на подсъдимия, също бил продаден, св. Й.П. се свързала по телефона с И. Н., разказала му за случилото се, на което Н. отговорил, че не знаел за това, но ще ѝ върне парите. След този разговор свидетелката многократно звъняла по телефона на подсъдимия, но той ѝ казал, че няма пари, тъй като не му превеждали. Обещавал ѝ, че след като му бъде направен превод, веднага щял да върне сумата от 2500 лв. В един момент престанал да отговаря или отказвал повикванията.

Свидетелката П. подала жалба срещу Н. ,тъй като същата му дала получената от продажбата на имота на брат си сума от 2500 лв. ,след като я убедил,че не може да се извърши сделка с имота, тъй като пълномощното за продажба било с пръстов отпечатък.

След образуване на досъдебното производство по делото подсъдимият върнал сумата от 2500 лв. на Д.Т., за което била съставена разписка за получена сума от 23.07.2019 г.

От заключението на съдебнопсихиатрична експертиза на Д.Т. е установено, че той страда от *** заболяване „*****“. Не е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи. Лицето било със субнормални интелектуални възможности не е способен на абстрактно мислене, а общата му информираност била на ниско ниво. При него липсвала психотична продукция, но независимо от това същият не може да разбира сложни понятия и събития, да съгласува и предвижда резултатите от тях. Неспособността му да организира битието си, го направило крайно зависим, подчиняем и податлив на влияния. Допълнително затруднения създавали и характеровите му особености- бил плах и затворен. През годините двете му сестри изградили способност да го контролират, покровителстват и да вземат решения вместо него.

От заключението на изготвената по делото съдебно- графологична експертиза е установено, че почеркът в квитанцията от „Агроинвест Груп“ ООД към приходен ордер № 173/30.05.2017 г. и подписът в каре „Касиер“ в същия документ са изпълнени от И. Г. Н..

Тази фактическа обстановка е установена от районния съд по един несъмнен и категоричен начин въз основа на задълбочен анализ на всички събрани по делото доказателства – частично от обясненията на подсъдимия Н., показанията на свидетелите П., Т., К. и П., както и от събраните на досъдебното производство и на съдебното следствие писмени доказателства и

експертни заключения.

Районният съд е отговорил в мотивите си на всички доводи на защитата, поради което и упрекът във въззивната жалба за необоснованост на присъдата не се споделя от въззивния съд.

Законосъобразни и в съгласие със събраните доказателства са изводите на първия съд, с които е приел за безспорно установено по делото, че свидетелките Т. и П. са взели решение да продадат наследствените си земеделски земи, притежавани от тях и брат им, в землището на с. Горна махала и затова са потърсили съдействието на подсъдимия Н.,като ***** на дружество, занимаващо се с търговия и посредничество с недвижими имоти.Няма спор и по отношение на факта, че за целта са били изготвени и нотариално заверени необходимите пълномощни, че е била изплатена на свидетелките и продажната цена за тях,както и че след това въз основа на пълномощното, с което Д.Т. е упълномощил св. К. и подсъдимия да се разпореждат с имот № ****, находящ се в местността „Сарька“ в землището на с. Горна Махала с поставен пръстов отпечатък от него е извършена и продажбата на имота.Безспорно е установено и че след разговор, иницииран от подсъдимия Н., свидетелките П. и Т. са върнали сумата от 2500 лв., представляваща продажната цена за земята, собственост на техния брат. По отношение на тези фактически обстоятелства не съществуват противоречия в събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Както правилно е приел районният съд основното спорно обстоятелство по делото се явява причината, поради която свидетелките П. и Т. са върнали на подсъдимия Н. сумата от 2 500 лева.

От една страна това са обясненията на подсъдимия,който е заявил,че придобивайки впечатления от състоянието на Д.Т. при подписването на пълномощните счел, че същият няма право да подписва сделки за покупко-продажба на недвижими имоти и провел разговор с нотариус П.,не с оглед конкретната с имота на Т., която е трябвало да се изповяда в неговата кантора,а по принцип дали лице страдащо от „*****“ може да се разпорежда с имуществото си. След като получил отговор, че в тези случаи лицето следва да се освидетелства, да му се назначи настойник и съдът да разреши сделката, разговарял със свидетелката Т. и по нейно предложение се разбрали тя да върне парите получени за продажбата на имота на нейния брат, докато не се узаконят нещата. Според думите му е разговарял и със св.С.К., след изповядване на сделката, който му казал,че земята вече е прехвърлена и да остави нещата така, както са.

В противоречие със заявеното от подсъдимия са показанията на свидетелките П. и Т., които категорично и еднопосочна са посочили, че връщането на сумата от 2500 лв. на подсъдимия е било инициирано от неговото обаждане,при което им съобщил ,че е разговарял с нотариуса в гр. Пловдив и разбрал, че сделката няма да мине, тъй като брат им Т. бил инвалид и не може да подписва документи с пръстов отпечатък. Заявеното от

тези две свидетелки е в пълно съгласие и с показанията на св. С.К., който категорично е посочил, че във връзка със сделката за продажбата на имота на Д.Т. не е разговарял с подсъдимия Н. след подписване на пълномощните при нотариуса в гр. Карлово, както и с казаното от св. П., че като нотариус, който е изповядал процесната сделка, никога не е водил разговор във връзка с нередовност на пълномощното с положен пръстов отпечатък, защото това бил напълно легален способ за идентификация на упълномощителя, който е неграмотен или страда от недъг.

В контекста на изложеното законосъобразно първият съд е дал вяра на заявеното от свидетелките Т. и П., че причината да върнат сумата от 2 500 лева на подсъдимия е създаденото в тях убеждение, че сделката с имота на брат им не може да се извърши въз основа на пълномощното с поставен пръстов отпечатък. Правилно и обосновано районният съд е оценил показанията на тези две свидетелки като обективни и кореспондиращи с другите събрани по делото гласни и писмени доказателства. Те са получили необходимото съдействие от подсъдимия като посредник за продажбата на имотите и след като са били уверени от него, че земята на брат им не може да се продаде с така съставеното пълномощно добросъвестно са отишли и са му върнали получената сума.

Неоснователни са доводите във въззивната жалба на подсъдимия, от които черпи аргументи, че установеното заболяване на лицето Д.Д.Т. му пречело да разбира значението и съдържанието на пълномощните с разпоредителни действия, което го е мотивирало да потърси св.Й.П. и да я попита дали има определен по закон настойник. Личните впечатления на подсъдимия от поведението на Д.Т., подкрепени в съдебната фаза на процеса от заключението на назначената съдебнопсихиатрична експертиза, не оборват по никакъв начин изводите за обективната и субективната съставомерност на вмененото му във вина деяние. Подсъдимият е бил наясно, че като посредник няма право да получи обратно продажната цена на имота, която не е платена от него на двете свидетелки, няма и право да иска развалянето на сделката, нито е бил упълномощен от страните за това. Лансираната и пред настоящата инстанция теза, че действията му са били продиктувани изцяло от желанието да охрани интересите на страните се явява сериозно дискредитирана от всички събрани по делото доказателства – той не е уведомил за притеснението си св.К., нито свидетелките Т. и П., не е разговарял за психичното състояние на Д.Т. и с нотариус П., поискал е връщането на парите и ги е задържал в себе си без основание и без да каже на купувача, независимо от това, че е разбрал от него, че сделката е минала. Не е потърсил и свидетелките Т. и П. да им върне сумата и не е сторил това докато спрямо него не е било образувано настоящото досъдебно производство. Всички тези обективно установени по делото обстоятелства категорично опровергават тезата за липса на обективна и субективна съставомерност в действията на подсъдимия и на достатъчно доказателства обосноваващи обвинителната теза. В тази връзка напълно ирелевантни за

съставомерността на деянието са и доводите във въззивната жалба на адв.К., че парите са върнати на 30.05.2017г., т.е. в деня на сделката и не било установено по несъмнен начин дали това е станало след като имотът вече е бил прехвърлен на купувача.

Неоснователни са и възраженията на защитата, с които се позовава на приетото пред настоящата инстанция писмено доказателство ПКО, от който ставало ясно, че сумата е върната от св.Т., а не от св.П., така както се твърди в обвинителния акт. Както в прокурорския акт, така и в правилно установената от първия съд фактическа обстановка е прието, че инкриминираната сума е върната от двете свидетелки, след като подсъдимият убедил св.П., че сделката няма да може да се изповяда и обстоятелството, че е вписано името само на едната от тях не води до други фактически и правни изводи.

Доводите във въззивната жалба, че в обвинителния акт има несъответствие между обстоятелствена и диспозитивна част, както и че престъплението, за което подсъдимият е предаден на съд не е описано от фактическа страна ясно и конкретно не следва да се обсъждат, тъй като при проведеното разпоредително заседание пред първоинстанционния съд не са били поставени на обсъждане. При това положение и пред настоящата инстанция защитата е ограничена с преклузията по чл.248 ал.3 от НПК.

При правилно установената фактическа обстановка по делото районният съд е направил законосъобразен и правилен извод, че с деянието си подсъдимият е осъществил от обективна и от субективна страна състава на престъплението по чл.210 ал.1 т.4 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с чл.28 ал.1 от НК.

От обективна страна на 23.05.2017 г. в гр. Карлово, обл. Пловдивска подсъдимият е възбудил заблуждение в св. Й.П., че нотариуса в гр. Пловдив е отказал да изповяда сделката с имота, собственост на нейния брат, тъй като пълномощното не било подписано, а бил положен пръстов отпечатък и трябва да върнат взетата продажна цена от 2500 лв. В резултат на така създадената невярна представа у свидетелката, тя и нейната сестра- М.Т., са предоставили на подсъдимия сумата от 2500 лв., с което е извършен акт на имуществено разпореждане, от който е настъпила вредата за собственика на имота Д.Т., респективно имотната облага за подсъдимия. Законосъобразни са изводите на съда, че престъплението е извършено при условията на повторност по смисъла на чл. 28 ал.1 от НК, с оглед предходното осъждане на Н. за престъпление от същия вид и предвид на това, че не са налице условията по чл.30 ал.1 от НК.

От субективна страна деянието е извършено при пряк умисъл, с целени и настъпили обществено опасни последици. Налице е и користната цел, която е намерила пряк обективен израз в криминалните му действия.

При индивидуализацията на наложеното на подсъдимия Н. наказание, съобразно изискванията на чл.54 от НК, районният съд е отчел като смекчаващо наказателната му отговорност обстоятелство доброволното

възстановяване на изцяло на инкриминираната сума след образуване на наказателното производство по делото. Със значителен смекчаващ потенциал, който първият съд не е взел в предвид, се явява и изминалия значителен период от време от извършване на деянието. Тук следва да се добави и съзрялата от въззивната инстанция трудова ангажираност на подсъдимия. От друга страна неправилно като отегчаващо вината обстоятелство първия съд е приел завишената степен на обществена опасност на престъплението, защото било тежко умишлено. Конкретната степен на обществена опасност на деянието в случая не е по-висока от типичните за този вид. Размерът на причинената имотна вреда не следва да се третира с дадения от първия съд утежняващ ефект, доколкото е била възстановена доброволно и изцяло от подсъдимия. Правилно е прието, че криминалното минало на подсъдимия и лошите му характеристични данни го разкриват като личност с траен престъпен умисъл.

В контекста на гореизложеното настоящата инстанция прие, че наложеното наказание от две години лишаване от свобода на подсъдимия се явява несправедливо, в смисъл завишено и несъответно на посочените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Това налага първоинстанционната присъда да бъде коригирана, като се намали същото до възможния в санкцията на чл.210 ал.1 от НК минимум от една година лишаване от свобода. Според въззивния съд така определеното наказание на подсъдимия в този размер се явява напълно справедливо и ще спомогне за постигането на необходимия поправителен и възпиращ ефект.

Правилно е приложена и разпоредбата на чл.59 ал.1 т.1 от НК като е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража и на основание чл.57 ал.1 т.2 б. "в" от ЗИНЗС е постановен първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

Законосъобразно първият съд е приложил и разпоредбата на чл.68 ал.1 от НК, тъй като настоящото деяние се явява извършено в рамките на определения му четири годишен изпитателен срок с присъда по НОХД № 969/2014 г. на РС- Пазарджик, влязла в сила на 24.10.2014 г., с която му е наложено едно общо най- тежко наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода. Ето защо правилно е постановено подсъдимият да изтърпи изцяло и отделно и това наказание , при първоначален строг режим на основание чл.57 ал.1 т.2 б "в" от ЗИНЗС.

При извършената служебна проверка настоящият съдебен състав не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакувания съдебен акт.

С оглед на изложеното Окръжният съд намира, че първоинстанционната присъда следва да бъде изменена в наказателната част, като се намали наложеното на подсъдимия наказание и потвърдена в останалата, поради което и на основание чл.334 т.3 вр. чл. 337 ал.1 т.1 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №260027 от 04.11.2021г. постановена по НОХД№131/20г. на Карловския районен съд I н.с.,като намалява наложеното на подсъдимия И. Г. Н. наказание за извършено престъпление по чл.210 ал.1 т.4 вр. чл.209 ал.1 вр. чл.28 ал.1 от НК от две години на една година лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____